

Ο Χριστός, το μόνον αληθινό δώρο των Χριστουγέννων

[Ορθοδοξία](#) / [Θεολογία](#)

[Αρχιμανδρίτης Ζαχαρίας Ζάχαρου, Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Έσσεξ Αγγλίας](#)

Ο Χριστός είναι το δώρο του Θεού στον άνθρωπο, το δώρο του ανθρώπου στον Θεό, αλλά και το τέλειο δώρο του κάθε ανθρώπου στον πλησίον του.

Στον Παράδεισο ο Θεός πρόβαλλε τον Εαυτό Του στον άνθρωπο ως υπόδειγμα προς μίμηση και ο Πρωτόπλαστος τρεφόταν με τη θεωρία αυτήν. Ωστόσο, με την πτώση ο άνθρωπος έχασε την άμεση θεωρία του Προσώπου του Θεού. «Εκρύβη από προσώπου Κυρίου του Θεού»^[1] και καταλήφθηκε από τον φόβο ότι, εάν έβλεπε τον Δημιουργό του, θα πέθαινε. Στο βιβλίο των *Κριτών* αναφέρεται ότι ο Μανωέ είπε στη γυναίκα του: «Θανάτω αποθανούμεθα, ότι Θεόν είδομεν»^[2]. Όταν ο Χριστός ήλθε στη γη, προσλαμβάνοντας την ταπεινή ανθρώπινη φύση από την Παναγία Παρθένο, μπόρεσε να προσεγγίσει τον άνθρωπο χωρίς να τον τρομάξει και με την άκρα κένωσή Του φανέρωσε στον κόσμο το Πρόσωπο του Πατέρα. Ο Χριστός έγινε το απεριγράπτο δώρο του Θεού στην ανθρωπότητα, διότι στο Πρόσωπό Του έδωσε τη δυνατότητα στον άνθρωπο να αντικρίσει και πάλι τον Θεό. Όπως ο ίδιος είπε στον Φίλιππο: «Ο εωρακώς εμέ εώρακε τον Πατέρα»^[3]. Στην ταπεινή μορφή της

ανθρώπινης φύσεώς Του ο Χριστός πολιτεύθηκε αναμάρτητα, φανερώνοντας τη δόξα, την τελειότητα και τη δικαιοσύνη του ουρανού Πατρός, όπως επίσης τη δική Του αγάπη «εις τέλος», μέσω της οποίας, «επεφάνη η χάρις του Θεού η σωτήριος πάσιν ανθρώποις»[\[4\]](#). Ως εκ τούτου, ο Χριστός δικαίωσε τον Πατέρα στους ανθρώπους. Διότι, αν ο Θεός είναι όπως τον φανέρωσε ο Χριστός, ποιος μπορεί να σταθεί σε κρίση μαζί Του; «Ούτω γαρ ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε τον Υιόν Αυτού τον μονογενή έδωκεν, ίνα πας ο πιστεύων εις Αυτόν μη απόληται, αλλ' έχη ζωήν αιώνιον»[\[5\]](#).

Ο Χριστός είναι επίσης ο πιο ευκλεής καρπός, η καλύτερη προσφορά της ανθρωπότητας στον Θεό Πατέρα, διότι έδωσε ως Άνθρωπος το υπόδειγμα αναμάρτητης βιοτής, εκπληρώνοντας όλες τις θειες εντολές, και ιδιαίτερα τη μεγάλη εντολή της σωτηρίας του κόσμου. Η αρετή Του «εκάλυπεν ουρανούς και πάσαν την γην»[\[6\]](#), επαληθεύοντας τον λόγο του Προφήτη ότι είναι «ωραίος κάλλει παρά πάντας τους υιούς των ανθρώπων»[\[7\]](#). Επέδειξε τέτοια τελειότητα βίου, ώστε ο Θεός ευφράνθηκε να δει τον άνθρωπο, όπως τον είχε συλλάβει προ καταβολής κόσμου. Γι' αυτό, κατά το τέλος της επί γης επιδημίας Του, ο Κύριος «δι' Εαυτού καθαρισμόν ποιησάμενος των αμαρτιών ημών», κάθισε στα δεξιά της μεγαλωσύνης του Πατρός[\[8\]](#). Ο Χριστός δικαίωσε επίσης τον άνθρωπο ενώπιον του Θεού, διότι στο Πρόσωπό Του βλέπουμε την αληθινή Υπόσταση, τον αληθινό Άνθρωπο, στον Οποίον τόσο ευδόκησε ο Θεός Πατέρας, ώστε ως βροχή έστειλε στη γη τα δόματα του Αγίου Πνεύματος κατά την Πεντηκοστή, μαρτυρώντας κατ' αυτόν τον τρόπο τη συμφιλίωση των ανθρώπων με τον Θεό.

Στο Πρόσωπο του Χριστού ο άνθρωπος ανεύρε υπόδειγμα, στο οποίο να προσβλέπει προς μίμηση. Όταν ακολουθεί στα ίχνη του Κυρίου, ομοιώνεται με Αυτόν και βρίσκει τη λύτρωση, διότι γίνεται αποδεκτός από τον Θεό Πατέρα και λαμβάνει από Αυτόν τη χάρη της υιοθεσίας εισερχόμενος στην εκκλησία «πρωτοτόκων εν ουρανοίς»[\[9\]](#). Εάν ο άνθρωπος είναι σύμμορφος με το υπόδειγμα που έδωσε ο Χριστός, ο Θεός τον δέχεται ως κληρονόμο να συμβασιλεύσει μαζί Του στην αιωνιότητα. Όταν ενωνόμαστε με τον Χριστό, ο Θεός Πατέρας μας υποδέχεται σε όλη Του τη δόξα. Διαπιστώνουμε, επομένως, ότι ο Χριστός δικαιώνει τον Θεό ενώπιον του ανθρώπου, καταδεικνύοντας έως θανάτου την ατελεύτητη αγάπη Του για τον κόσμο, ενώ παράλληλα δικαιώνει τον άνθρωπο ενώπιον του Θεού αποδεικνύοντας στον Θεό ότι ο άνθρωπος μπορεί να Του ομοιάσει. Ως εκ τούτου, εξαιτίας της διττής αυτής δικαιοσύνης, ουδέποτε μπορεί ο άνθρωπος να μεμφθεί τον Θεό, ο Οποίος παραμένει ευλογητός στους απέραντους αιώνες.

Πρωτίστως, ωστόσο, είναι πολύ σημαντικό για εμάς να επισημάνουμε ότι ο Χριστός είναι το πολυτιμότερο δώρο που μπορεί να προσφέρει ο άνθρωπος στους συνανθρώπους του. Κατά τη διάρκεια αυτών των εορτών είθισται να ανταλλάσσουμε δώρα. Κατ' ουσίαν όμως, η συνήθεια αυτή αποτελεί σκιά εκείνου που θα έπρεπε να προσφέρουμε ο ένας στον άλλον. Το μεγαλύτερο δώρο που μπορούμε να δώσουμε στους πλησίον μας είναι ο ίδιος ο Χριστός. Ο Χριστός είναι

το κατεξοχήν δώρο. Προσφέρουμε στους συνανθρώπους μας εκείνο που έχουμε, τον Χριστό, που βασιλεύει στις καρδιές μας, όπως και ο απόστολος Πέτρος στον παράλυτο, που του είπε: «Αργύριον και χρυσίον ουχ υπάρχει μοι· ο δε έχω τούτο σοι δίδωμι· εν τω ονόματι Ιησού Χριστού του Ναζωραίου έγειρε και περιπάτει»[\[10\]](#). Τίποτε μεγαλειωδέστερο, τίποτε ανώτερο δεν υπάρχει από το να έχουμε τον Χριστό, και μόνον Αυτόν, ως το περιεχόμενο της καρδιάς μας και Αυτόν να προσφέρουμε στους ανθρώπους γύρω μας.

Όταν η μορφή του Κυρίου τυπώνεται στην καρδιά και ο άνθρωπος φέρει το Πνεύμα Του, γίνεται δώρο σε όλο τον κόσμο και στους συνανθρώπους του· συνιστά αγαθή παρουσία, που ευεργετεί εν σιγή. Ο Χριστός είναι η τέλεια αγάπη του Πατρός, και, από τη στιγμή που θα έλθει να σκηνώσει στην καρδιά του ανθρώπου, η θεια αγάπη θα απορρέει από όλα τα έργα του θεράποντά Του. Κατ' αυτόν τον τρόπο, ο άνθρωπος μεταδίδει στους πλησίον του την αγιότητα αυτής της αγάπης. Και αυτού του είδους η διακονία στον συνάνθρωπο έχει αξία για όλη την αιωνιότητα. Όταν ο άνθρωπος φέρει τον Χριστό εντός του, με την ταπεινή παρουσία του, γίνεται ευαγγέλιο για τους άλλους. Αντανακλά τον Χριστό και οι άνθρωποι στο πρόσωπό του γνωρίζουν τον Θεό. Γι' αυτό και ο Κύριος προτρέπει: «Ούτω λαμψάτω το φως υμών έμπροσθεν των ανθρώπων, όπως ίδωσιν υμών τα καλά έργα και δοξάσωσι τον Πατέρα υμών τον εν τοις ουρανοίς»[\[11\]](#).

Όταν φέρουμε τον Χριστό μέσα μας, βοηθούμε τους συνανθρώπους μας στην προσωπική τους πορεία στην οδό της σωτηρίας· καθιστούμε το φορτίο τους ελαφρύ, και τους παρέχουμε υπόδειγμα αγαθότητας, διότι δίνουμε μαρτυρία για Εκείνον που έχουμε συλλάβει στην καρδιά μας. Σε κάθε επαφή με τους αδελφούς μας τους μεταδίδουμε ζωή, αναδίδοντας «οσμήν ευωδίας Χριστού», και γινόμαστε συνεργοί Θεού για την αναγέννησή τους. Εάν είμαστε φορείς του λόγου Του, της χάριτος και της απολυτρωτικής χαράς του σωτηρίου Του, προτρέπουμε τους αδελφούς μας να κατανοήσουμε ο ένας τον άλλον «εν παροξυσμώ αγάπης και έργων αγαθών»[\[12\]](#). Τότε δεν εξέρχεται «λόγος σαπρός» από το στόμα μας, αλλά μόνο λόγοι «άλατι [τουτέστι χάριτι] ηρτυμένοι», που μπορούν να πληροφορήσουν με χάρη τις καρδιές των ακουόντων[\[13\]](#). Όταν ζει μέσα μας ο Χριστός, οτιδήποτε κάνουμε, πούμε ή σκεφθούμε για τους άλλους ανθρώπους, φέρει τη δόση της αγάπης, αυτό το πλήρωμα της θειας αγάπης, που εορτάζουμε τα Χριστούγεννα. Εάν δεχθούμε τον Χριστό και πιστέψουμε στο Πρόσωπό Του, ο Θεός μας δίνει εξουσία «τέκνα Θεού γενέσθαι»[\[14\]](#) και συγχρόνως το δώρο του ενός προς τον άλλον. Και αυτό είναι ο προορισμός μας. Τότε εκπληρώνουμε τον νόμο του Χριστού· αγαπούμε τον Θεό με όλη μας την καρδιά και τους πλησίον μας όπως τον εαυτό μας, διότι έχουν γίνει η ζωή μας.

Είναι θαυμαστό να φέρουμε εντός μας τη ζωή του Χριστού και να την αντανακλούμε γύρω μας· να μεταδίδουμε ζωή στους αδελφούς μας και έτσι να γινόμαστε συνεργοί Θεού για τη σωτηρία όλου του κόσμου[15]! Τότε πραγματώνουμε αληθινά τον μεγάλο προορισμό που ο Κύριος όρισε για εμάς στην αρχή της δημιουργίας, να γίνουμε «κοινωνοί θειας φύσεως»[16], κοινωνοί θειας δόξας.

Ο αναφής και άρατος Λόγος του Θεού φανερώθηκε στη δημιουργία Του. «Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού, ποίησιν δε Αυτού αναγγέλλει το στερέωμα»[17]. Όταν ήλθε το πλήρωμα του χρόνου ο Κύριος δανείσθηκε σάρκα από την Παναγία Παρθένο. Έγινε ψηλαφητός, ορατός, όπως λέει ο απόστολος Ιωάννης[18], και έζησε ανάμεσά μας. Ο Χριστός μπορεί επίσης να γίνει αισθητός και ψηλαφητός μέσα μας· όταν επικαλούμαστε το άγιο Όνομά Του, σιγά-σιγά σαρκώνεται στις καρδιές μας, και έτσι γινόμαστε φορείς της Παρουσίας Του. Γίνεται αισθητός, ψηλαφητός και σκηνώνει μέσα μας, επίσης όταν ο λόγος Του «ενοικεί πλουσίως εν ημίν»[19], όταν πολιτευόμαστε σύμφωνα με τις εντολές Του και όταν μεταλαμβάνουμε τον Άρτο της Ζωής, «τον εκ του ουρανού καταβάντα»[20].

Ο άγιος Σωφρόνιος λέει ότι ο Χριστός είναι το μόνο αληθινό Πρόσωπο, ο όντως Ων, όπως ο ίδιος ο Κύριος αποκάλυψε με τους λόγους: «Εγώ ειμι ο Ων»[21]. Ο

άνθρωπος όμως εν δυνάμει είναι και αυτός υπόσταση, εφόσον δημιουργήθηκε κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν του Χριστού. Στην πραγματικότητα, δημιουργήθηκε κατ' εικόνα της υποστατικής ενέργειας που προέρχεται από τον Πατέρα και γίνεται μεθεκτή από τον άνθρωπο διά του Υιού εν Αγίω Πνεύματι. Ο Χριστός είναι «το απαύγασμα της δόξης του Πατρός, ο της ουσίας και της φύσεως Αυτού απaráλλακτος και αμετακίνητος χαρακτήρ»[\[22\]](#), η μόνη αληθινή εικόνα του Προσώπου Του. Όταν ο άνθρωπος φθάσει στην υπόσταση, αποτελεί εικόνα της μοναδικής Εικόνας του Θεού, δηλαδή του Χριστού.

Με την πτώση ο άνθρωπος έχασε όχι μόνον τη θεωρία του Θεού που είχε στον Παράδεισο, αλλά επίσης την αληθινή του υπόσταση, την οποία είχε προορισθεί να τελειοποιήσει με την τήρηση των θείων εντολών. Όταν ο Χριστός προσέλαβε την ανθρώπινη φύση από την Παναγία Παρθένο και φανέρωσε στο Πρόσωπό Του τη δόξα του Πατρός, έδωσε για άλλη μια φορά στον άνθρωπο τη δυνατότητα να έχει γνήσιο θεώρημα του θείου Προσώπου και να αγωνίζεται να το μιμηθεί. Η θεωρία αυτή που δίδεται από τον Χριστό, βοηθά τον άνθρωπο να μην αποπροσανατολίζεται και να ζει με υποστατική προοπτική. Η εκ νέου θεωρία του Θεού, όπως και η προσωπική σχέση του ανθρώπου με τον Χριστό, τον ενισχύουν να γίνει και αυτός αληθινή υπόσταση με θεανθρώπινο πλήρωμα. Μόνο με την κοινωνία του στην τέλεια Υπόσταση του Χριστού μπορεί ο άνθρωπος να πλατυνθεί και να γίνει αληθινό πρόσωπο. Ο άγιος Σωφρόνιος τονίζει ότι: «Με την ενέργεια του ακτίστου Φωτός στην καρδιά του μετανοούντος προβάλλει ένα θαυμαστό άνθος: το Πρόσωπο-Υπόσταση!»[\[23\]](#). Έτσι γίνονται κατανοητός και ο λόγος του Θεού στον Ιακώβ: «Ότι ενίσχυσας μετά Θεού, και μετ' ανθρώπων δυνατός έση»[\[24\]](#).

Ο πολυπαθής Ιώβ οραματίσθηκε τον Χριστό ως μεσίτη μεταξύ Θεού και ανθρώπου και είπε: «Ποιος είναι εκείνος που θα βάλει το ένα του χέρι τον ώμο του Θεού και το άλλο στον ώμο του ανθρώπου, και θα μεσιτεύσει για τη συμφιλίωσή τους;»[\[25\]](#). Ο Χριστός έγινε ο Νέος Αδάμ με τη Σάρκωσή Του και τη μεσιτεία Του για τη συμφιλίωση του ανθρώπου με τον Θεό, την οποία συμφιλίωση κατόρθωσε δικαιώνοντας τον Θεό ενώπιον του ανθρώπου και τον άνθρωπο ενώπιον του Θεού. Όταν ο άνθρωπος γίνει αληθινό πρόσωπο, γίνεται άλλος Αδάμ καθ' ομοίωσιν του Νέου Αδάμ. Γίνεται «βασίλειον ιεράτευμα», αναλαμβάνοντας τη διακονία της καταλλαγής της ανθρωπότητας με τον Θεό. «Εξέρχεται επί το αληθινόν έργον αυτού και επί την εργασίαν αυτού έως εσπέρας της ζωής αυτού»[\[26\]](#), επιτελώντας «αγιωσύνην εν φόβω Θεού», και προσάγοντας κάθε κτίσμα στον Θεό με την προσευχή της μεσιτείας του.

Όταν ο άνθρωπος αποκτήσει τον Χριστό και ενεργοποιήσει μέσα του την υποστατική του αρχή, δεν μοιράζεται την υπόστασή του με τους άλλους, διότι η

κάθε ανθρώπινη υπόσταση είναι μοναδική, ακριβώς όπως και η κάθε θεια Υπόσταση της Αγίας Τριάδας είναι μοναδική. Εντούτοις, μοιράζεται το περιεχόμενο της υποστάσεώς του, που είναι η θεια αγάπη. Με άλλα λόγια, συγκοπιάζει με τον Θεό, για να γίνουν και οι αδελφοί του αληθινά πρόσωπα. Στην κατάσταση αυτή βοηθάει τους γύρω του να πλησιάσουν τον Χριστό, δίνοντάς τους θεώρημα του Θεού στο πρόσωπό του. Αυξάνοντας «την αύξησιν του Θεού»[\[27\]](#), ο κάθε αγιασμένος άνθρωπος γίνεται νέος Αδάμ, μεσιτεύοντας ενώπιον του Θεού για την πάγκοινη σωτηρία. Με αυτά κατά νου, κατανοούμε τη σημασία της μεσιτείας των Αγίων, που είναι οι φίλοι του Θεού, και στους οποίους ο Θεός μεγαλύνεται. Όπως λέει ο απόστολος Παύλος στην *Προς Εφεσίους* επιστολή, ο άνθρωπος δεν μπορεί να καταλάβει το πλάτος και το μήκος, το βάθος και το ύψος της αγάπης του Χριστού παρά μόνο «συν πάσι τοις αγίοις»[\[28\]](#), στη θεσπέσια κοινωνία των φίλων του Νέου Αδάμ.

Παραπομπές:

[\[1\]](#). Γέν. 3,8.

[\[2\]](#). Κριτ. 13,22.

[\[3\]](#). Βλ. Ιωάν. 14,9.

[\[4\]](#). Τίτ. 2,11.

[\[5\]](#). Ιωάν. 3,16.

[\[6\]](#). Βλ. Αβ. 3,3.

[\[7\]](#). Βλ. Ψαλμ. 44,2.

[\[8\]](#). Βλ. Εβρ. 1,3.

[\[9\]](#). Βλ. Εβρ. 12,22.

[\[10\]](#). Πράξ. 3,6.

[\[11\]](#). Ματθ. 5,16.

[\[12\]](#). Βλ. Εβρ. 10,24.

[\[13\]](#). Βλ. Εφ. 4,29.

[14]. *Ιωάν.* 1,12.

[15]. Πρβλ. *Α΄ Κορ.* 3,9.

[16]. Βλ. *Β΄ Πέτρ.* 1,4.

[17]. *Ψαλμ.* 18,1.

[18]. Πρβλ. *Α΄ Ιωάν.* 1,1.

[19]. Βλ. *Κολ.* 3,16.

[20]. Βλ. *Ιωάν.* 6,41.

[21]. *Εξ.* 3,14.

[22]. Βλ. *Εβρ.* 1,3· *Περί Προσευχής*, σ. 267.

[23]. *Οψόμεθα τον Θεόν καθώς εστι*, σ. 286.

[24]. *Γέν.* 32,28.

[25]. Πρβλ. *Ιώβ* 9,33.

[26]. Βλ. *Ψαλμ.* 103,23.

[27]. Βλ. *Κολ.* 2,19.

[28]. Βλ. *Εφ.* 3,18.

<https://bit.ly/3sCyTA3>